

Sygn. akt V CSK 387/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Gminie J.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być, wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny

skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Wskazał, że ustawą z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty, do art. 90 dodano ustęp 11, zgodnie z którym przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8 stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Okoliczność, że wspomniana ustawa nie zawiera przepisów przejściowych rodzi wątpliwość co do dopuszczalności drogi sądowej w sprawie o zapłatę dotacji, przy czym, w ocenie skarżącego, droga sądowa jest niedopuszczalna. Wszystkie wskazane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania koncentrują się na skutkach uregulowania ujętego w art. 90 ust. 11 powołanej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący powołuje się na istnienie w sprawie zagadnienia prawnego, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zagadnienie to nie tylko sformułować, ale też przedstawić odpowiednie argumenty jurydyczne wskazujące na istotność zagadnienia to jest jego znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale i znaczenie precedensowe, noszące cechę „nowości”, czyli takie, które będzie miało znaczenie na przyszłość dla rozstrzygania spraw podobnych.

Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Taka sytuacja ma miejsce w badanej sprawie.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd o dopuszczalności drogi sądowej dla dochodzenia roszczeń o zapłatę dotacji na podstawie art. 90 ustawy o systemie oświaty był utrwalony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06; z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 204/08; z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12; z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 531/13; postanowienie z dnia 23 października 2007 r., III CZP 88/07 - nie publ.). Po wejściu w życie ustępu 11 art. 90 ustawy o systemie oświaty, Sąd Najwyższy, w odniesieniu do dotacji należnych za okres poprzedzający wejście w życie ustawy zmieniającej z dnia 23 czerwca 2016 r., również wyraził stanowczy pogląd o dopuszczalności drogi sądowej dla takich roszczeń (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., IV CSK 212/16; z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 773/16; postanowienia z dnia 30 sierpnia 2018 r., V CSK 135/18; z dnia 7 lutego 2019 r., V CSK 335/18; z dnia 19 czerwca 2018 r., IV CSK 61/18; uchwała z dnia 8 listopada 2019 r. III CZP 29/19 www.sn.pl/sites/orzecznictwo).

W badanej sprawie powódka dochodziła dotacji za lata 2012-2013, czyli jej roszczenie obejmowało czas sprzed wejścia w życie art. 90 ust. 11 ustawy o systemie oświaty. Oznacza to, problem przedstawiony we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został już w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięty.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw